

Margrete Drejer.

Agnete Laub-Hansen.

Ernestine Nyrop.

senterer sig paa vort Billede. — Under Læretiden, hvor hun arbejdede paa Værkstedet fra 6 Morgen til 6 Aften, gik hun paa Teknisk Skole fra 7—9 Aften; »forøvrigt ser hun frisk og sund ud« skriver vor Forbindelse i Kerteminde. —

Den unge Karetmagersvend har indgaaet Kompagniskab med en Broder, der selv driver Karetmager-Haandværket.

De tre unge Kvinder, som i dette Foraar har taget Afgang fra Akademiet, har særlig Krav paa Kvindernes Interesse, da de er Banebrydere for to, for Kvinder hidtil uprøvede Kunstretninger: Arkitektur og Dekorationsmaling. Det er glædeligt at staa ved et længe attraaet Maal, men dobbelt

glædeligt, naar dette Maal er naaet gennem aldrig svigtende Flid og Samvittighedsfuldhed, baaret oppe af en stadig og rolig Arbejdsglæde. Dette har været Tilfældet med de tre kvindelige Kunstnere, hvorom her er Tale.

Agnete Laub-Hansen, Datter af Maskininspektør Holger

Det største. —

—o—

Der var Assemblée hos Generalinden.

Kvindevalgretsforeningens Spidser var mødte i nyeste Sommerskrud, for at lykønske hinanden til den vundne Sejr — Thekopperne raslede — Kagerne igled ned.

Senere samledes man om at af-fatte en Adresse til Mændene i Anerkendelse af deres sene men nu aabenbare Erkendelse af, at Kvinderne ogsaa var Mennesker og Statsborgere.

Den skulde just læses op, da der pludselig stod en hvidklædt, yndefuld Skikkelse iblandt dem, som ingen før havde set, og som ingen kendte.

•Med en sølvklar Stemme tog hun Ordet og sagde:

»Inden I, mine kære Søstre, hyl-der Eders Mænd for det store, de har gjort Eder i Dag, maa jeg have Lov til at nævne for Eder, hvad min Mand gjorde for mig.

Jeg fødte i vort Ægteskab et Barn

til Verden, som ikke var hans; — det lyste han i Huld og Køn, og mig vænede han med sin tilgivende Kærlighed mod Menneskers onde Tale og tunge Dom; han beholdt mig som sin Hustru, til Døden skilte os ad.

Han har erkendt Kvinden som Medmenneske længe før Valgrettens Kamp begyndte, og hans Pris vil og maa jeg synge overalt, hvor Kvinder samles for at hylde Mænd. Jeg er kommen langt borte fra, som en fremmed iblandt Eder for at sige Eder, at det, der sker i Dag, er Legeværk mod hans Størværk.»

Der var blevet ganske stille — Thekopperne fik Lov at staa — Adressen laa urørt — alles Øjne vendte sig mod den ukendte fremmede, der lydløst, som hun var kommet, svandt bort for de undrende Blikke.

Blodet bankede under Silkebluserne, — ingen fandt straks Oord for de svulmende Tanker — Øjnene duggedes — Grundloven — den politiske Valgret — var glemt.

En anden Grundlov skrev sin gyldne, — ingen fandt straks Ord for Omsider kom Generalinden saa

meget til sig selv, at hun kunde sige, idet hun rettede sig i Sædet: Ja, hun havde Ret, vor kære, ukendte Søster, som desværre ikke var præsenteret for mig — det, hendes Mand har gjort, er det største, en Mand kan gøre for en Kvinde; denne navnløse Mand vil vi i Stilhed bringe vor Hyldest og Tak paa alle Kvinders Vegne.

At fejle er menneskeligt — at tilgive er guddommeligt.

Men tilbage til Arbejdet paany, mine Damer!

Og Diskussionsion tog atter Fart.

Kun én blev staaende tilbage, lænet mod Dørkarmen. Hun kunde ikke lige straks vende tilbage til Hverdagens Strid — Helligdagens Højhed laa over hendes Tanke. I hendes Indre tegnede sig Billedet af den navnløse Mand, Træk føjede sig til Træk — hun levede med ham gennem de vanskelige Aar, hun fornam Hustruens skælvende Tak fra Dag til Dag. Og hun takkede Gud i sit Hjerte, at han havde levet.

Valgerda.